

1-2-1932

1



Ω Δ Ε Ι Ο Ν
Α Θ Η Ν Ω Ν

27

ИСТОРИЯ ИСКУССТВ

ТОМ I. ИСКУССТВО

ИСКУССТВО ИСКУССТВ

ИСКУССТВО ИСКУССТВ

ИСКУССТВО ИСКУССТВ

История искусства. Введение. Искусство и наука.



ИСТОРИЯ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΣΥΜΦΩΝΙΚΑΙ — ΛΑΪΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Δευτέρα 1 Φεβρουαρίου 1932 ὥραν 6.30' μ.μ. ἀκριβῶς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΕΚΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893 - 1932

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΔΗΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΔΙΣΤ

WILHELM

BACKHAUS

Πιάνο

*Μετά τὴν ἔναρξιν τῆς Συνάουλας ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπεται
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.*

Τὴν Κυριακὴν 31 Ἰανουαρίου ὥραν 11 π.μ. ἡ ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

Τιμὴ ἀναλυτικῶς προγράμματος Δρ. 5.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. *Νηνεμια και αίσιος πλοῦς* F. MENDELSSOHN
Εισαγωγή, ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας
(πρώτη ἐκτέλεσις)

2. *Κοντσέρτο* ἄρ. 4, εἰς σολ. L. van BEETHOVEN
I Allegro moderato
II Andante con moto
III Rondo—Vivace
Ὁ κ. *Wilh. Backhaus* καὶ ἡ ὀρχήστρα

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. *Συμφωνία* ἄρ. 4 εἰς ρε ἔλ. R. SCHUMANN
I Ziemlich Langsam—Lebhaft
II Romanze
II Scherzo
IV Langsam. Lebhaft
ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας

4. *Ma Mère l'Oye* M. RAVEL
I Χορὸς τῆς Πεντάμορφης
II Ὁ Κοντορεβιθούλης
III Ἡ Ἀσχημοῦλα, βασίλισσα τῆς
Παγόδας
IV Ἡ συνομιλία τῆς Πεντάμορφης
καὶ τοῦ θηρίου
V Ὁ μαγικὸς κήπος

Πιάνο τῆς συναυλίας : STEINWAY & SONS

Ἀντιπρόσωπος : *Ε. Τσαμουρτζής*

F. MENDELSSOHN

Νηγεμία και αίσιος πλοῦς

Ὁ Μένδελσον ἠγάπα τὰ ρυάκια καὶ τοὺς ποταμούς. Ἀκόμη ὁμοίως περισσότερο τοῦ ἤμερον ὁ Ὁκεανός. «Ἡ θάλασσα, ἔγραφεν, ὑπῆρξε καὶ θά εἶνε πάντοτε δι' ἐμὲ τὸ ὠραιότερον ἔργον τῆς φύσεως. Αἰσθάνομαι νέαν πάντοτε ἀγαλλίαν, ὁσάκις θαυμάζω τὴν ἀπέραντην αὐτὴν ὕψην πεδιάδα...» Εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκριβῶς τῆς εἰσαγωγῆς τῆς *Νηγεμίας*, παρουσιάζει μουσικῶς τὴν λείαν καὶ ἀτέρμονα ὕδατιν ἑπιφάνειαν. Εἰς τὸ τέλος, με μέρην ποῦ ἐνθυμίζει κατὰ τὸ ἦμισυ Βάγνερ καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ Βάγνερ, ἐπέτρυχε νὰ ἀποδώσῃ, ἄτοκα ἀπὸ τὸ «αἴσιον ταξέϊδι», τὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν φαινομένην ξηράν, ποῦ ὅλο μεγελώνει καὶ τὴν ἀγαλλίαν τῆς ἀποβιβάσεως.

L. Van BEETHOVEN

Κοντσέρτο ἀρ. 4 εἰς Σολ μείζ.

Διὰ τῶν τριῶν τελευταίων κοντσέρτων τοῦ Μπετόβεν, δηλ. τῶν δύο κοντσέρτων εἰς *Σολ* καὶ *Μι ὕψ.* διὰ πιάνο καὶ τοῦ κοντσέρτου διὰ βιολί εἰς *Ρε*, εἰσερχόμεθα εἰς τὰ σύνορα τῆς συμφωνικῆς μουσικῆς μετὰ ὄργανου *σόλο*. Μᾶς ἐκπλήσσει ἰδίως εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ ὁ τύπος τοῦ ἐλευθέρου αὐτοσχεδιασμοῦ. Εἰς τὸ τέταρτον μάλιστα κοντσέρτο—*Σολ* μείζον—καὶ εἰδικῶς εἰς τὸ παθητικὸν *Andante* εἰς μι ἔλασ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀδυσωπήτως βαδίζουσα αὐτοφωνία τῶν ἐγχόρδων διαλέγεται συνεχῶς μετὰ τὸ θρηνοῦν ὄργανον *σόλο*, ὁ χαρακτήρ τοῦ αὐτοσχεδιασμοῦ γίνεται ἀκόμη σαφέστερος. Οἱ πολεμικοὶ ρυθμοὶ τῶν *τούτσι* σβύνουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐκτελεστοῦ ἀνηχοῦν οἱ ἑλεγεϊκοὶ τόνοι τοῦ ὄργανου, ποῦ συνεχίζει θλιβερά τὰ δρόμον μόνον του. Εἶνε ἕως τὸ ποιητικώτερον κομμάτι ποῦ ἔχει νὰ

ἐπιδειξῆ ἢ φιλολογία τῶν κοντσέρτων. Τὸ πρῶτον Allegro ἐπίσης, ὡς καὶ τὸ Rondo, διακρίνονται διὰ τὰς μεταξὺ τοῦ ὄργάνου - σόλο καὶ τῆς ὀρχήστρας ἀντιθέσεις καὶ παρουσιάζουν, εἰς τὴν κίνησιν τῶν θεμάτων, ποικίλιαν καὶ πλοῦτον πού δὲν συνειθίζετο καθόλου ἕως τότε εἰς τὰ παρεμφερῆ ἔργα. Μία πνοὴ γλυκευῆς σοβαρότητος πλανᾶται ὑπὲρ τὸ ἔργον, μία λανθάνουσα ζωηρότης ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὅμως ὑπερισχύει τὸ λυρικὸν στοιχεῖον.

R. SCHUMANN

4η Συμφωνία εἰς ρε ἑλ. ἔργ. 120

Ἡ Συμφωνία αὕτη ἐσχεδιάσθη κατὰ τὸ ἔτος 1841, ὀλίγον μετὰ τὴν σύνθεσιν τῆς 1ης Συμφωνίας εἰς Σι β μείζον, ἢ ἐνορχήστρωσίν τῆς ὅμως ἐπερατώθη κατὰ τὸ 1851. Ἡ σημεῖωσις αὕτη φαίνεται ἀπαράιτητος, καθ' ὅσον ὁ Σούμαν παρουσίασεν ἀργότερον δύο Συμφωνίας γνωστὰς ὑπὸ τὸν τίτλον 2η καὶ 3η Συμφωνία, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν κατ' ἀρχὰς ὡς 3η καὶ 4η Συμφωνία. Ἡ σήμερον ἐκτελουμένη 4η Συμφωνία (ἔργον 120) εἶνε συνεπῶς, κατ' οὐσίαν, ἡ 2α.

Τὸ πρῶτον μέρος ἀρχίζει μὲ βραδυτάτην ἀγωγὴν εἰς $\frac{3}{4}$, καὶ εἶνε εἰς τὴν κλίμακα τοῦ ρε ἑλάο. ἔχει βαθύτατον αἶσθημα καὶ χρησιμεύει ὡς εἰσαγωγὴ εἰς τὴν γοργὴν ἀγωγὴν εἰς $\frac{3}{4}$, ἢ ὁποῖα ἀκολουθεῖ μὲ πραγματικῶς ἀριστοτεχνικὴν ἀνάπτυξιν τῶν θεμάτων τῆς.

Τὸ δεῦτερον μέρος εἶνε ἡ Romanze, τὸ πρῶτον θέμα τῆς ὁποίας ἐπιτίθεται ὑπὸ τῶν βιολοντσέλλων καὶ τοῦ ὄξυαύλου εἰς τὴν δεξιτέραν ὀγδόην, συνοδεία τῶν pizzicati τῶν ἐγγύρδων. Εἰς τὸ θέμα τοῦτο προστίθεται ἕνα δεύτερον, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀκριβῶς τὸ θέμα τῆς ἀρχῆς τῆς Συμφωνίας καὶ τοῦ ὁποίου ἡ παραλλαγὴ εἰς τὸν μείζονα τρόπον συνοδεύεται ἀπὸ ἓν ὑπέροχον ποικίλημα τοῦ 1ου βιολίου solo.

3ον Scherzo εἰς $\frac{3}{4}$, καὶ εἰς κλίμακα ρε ἑλάο. Τὸ πρῶτον θέμα εἶνε πλήρης ζωῆς μὲ πολὺν ρυθμὸν καὶ πάθος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Τρίο ἀποτελεῖται ἀπὸ φράσιν εἰς Σι β, αἰσθηματικώτερος ἀπολύτως συμμακεῖς. Χαρακτηριστικὸν τοῦ μέρους τούτου εἶνε ἡ βαθμιαία ἐλάττωσις τῆς ἐντάσεως τοῦ ἤχου μέχρι τοῦ ἀπολύτου pp.

Τὸ scherzo συνδέεται μὲ τὸ finale, οὐτινος ἢ ἀρχῆς ἢ πλήρης μνησίου δὲν ἀργεῖ νὰ δώσῃ θέσιν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ φωνὴν τῶν ὀλ-

κοιτών σαλπίγγων (tromboni) ή όποία μετ' όλίγον θέλει καταλήξει εις τό κύριον θέμα τοῦ άρχικοῦ allegro. Ἡ Συμφωνία τελειώνει με δύο ρυθμικά άγωγιάς, Ξξ άν ή 1η (Vivo) ύπενθυμιζει όλίγον τό ύφος τοῦ Μότσαρτ, ή δέ δευτέρα (Presto) άποτελεῖ τήν Coda τοῦ έργου.

M. RAVEL

Ma Mère l'Oye

Με τήν σουίταν «Ma Mère l'Oye», ό Ραβέλ ένστερνίζεται κι' αὐτός τήν πρός τήν παιδικήν ήλικίαν προτίμησιν, πού ένκριάχησεν εις τήν τέχνην τής τελευταίας προπολεμικής δεκαετίας. Ἐκεῖ όποι μερικοί αὐστηροί επικριταί δέν έβλεπαν παρά ένα σημεῖον παρακμής, άλλοι, δευδερκέστεροι, διέκριναν ένα σύμβολον επανόδου εις τήν απλότητα, πού είχε παραγνωρισθῆ επί τόσον καιρόν, κι' ένα είδος αντίδράσεως κατά τής γελοίας ρομαντικής σοβαροφανεΐας. Ἡ Σουίτα τοῦ Ραβέλ δέν είναι παρά μία άβίαστος μουσική εικονογράφησις τών παραμυθιῶν τοῦ Περρώ, πού ένανούρισαν τόσους μικρούς Εὐρωπαίους στή παιδικιά των χρόνια.

Ἡ *Παβάνα τής πεντάμορφης τοῦ μαγεμένου δάσους*, δροσεροσιτήτης ένπνεύσεως καί άπολαυστικῆς απλότητος, άκολουθουμένη άπό τήν μικράν περιγραφήν τών φόβων τοῦ *Κοντορεβιθούλη*,—τόσον διαφανοῦς ρευστότητος—ζωγραφίζει θαυμάσια τά πλάσματα τής φαντασίας τοῦ Perrault. Ἐπειτα μιá ζωηρά «chinoiserie» μᾶς δίδει μίαν ιδέαν τής συναυλίας πού προσφέρουν εις τήν *Δαχημούλαν αὐτοκράτειραν τής Παγόδας* οἱ ύπήκοοί της καί κατά τήν όποίαν συγκρούσονται αἱ θεόρβαι (!) άπό καρδύοτσουφλα ένῶ ή μουσική μᾶς διασκεδάζει με τήν σοδαροτέραν άπομίμησιν ένός κανόνος.

Τέλος αἱ στιγμαί τής άφροντισίας τής *Πεντάμορφης*, ό τρόμος της πρό τοῦ *Θηρίου* καί τό θαῦμα τής μεταμορφώσεως τοῦ τελευταίου τούτου εις ένα θελκτικόν βασιλόπουλο, δίδουν άφορμήν εις τό λεπτόν έκείνο βάλς πού προηγείται τής γοητείας τοῦ *Μαγικοῦ κήπου* έκεί δέ ξεσπᾷ τελικῶς ή θριαμβεύουσα τρυφερότης.

Ἡ σουίτα «Ma Mère l'Oye» έγράφη άρχικῶς διá πιάνο

(!) Θεόρβη: Παλαιόν έγχορδον όργανον τής οίκογενείας τών λαούτων.

τὴν 21 Ἰανουαρίου 1912 ἐν τούτοις τὸ κοινὸν τοῦ **Θεάτρου τῶν Τεχνῶν** ἐχειροκροεῖ τό ἔργον τοῦτο ὡς μπαλέττο, φωτισμένον μὲ τὴν πλέον ἑλαφρὰν καὶ λεπτὴν ἐνορχήστρωσιν. Ὁρχήστρα ἐκ τριάκοντα δύο μουσικῶν ἐξωγράφει τὴν παιδικὴν καὶ χαριτωμένην αὐτὴν ἱστορίαν καὶ παρουσίαζε τὴν Φλορίαν κοιμωμένην ὑπὸ τοὺς ἦχους μιᾶς γλυκειᾶς **Παβάνας** καὶ ἀφυπνιζομένην ἀπὸ τὸ **Βασιλόπουλο** εἰς τὸν **Μαγικὸν κήπον**, ἀφοῦ παρηκολούθησε μέσ' στόν ὕπνον τῆς τὴν σκηνὴν τῆς **Πεντάμορφης καὶ τοῦ Θηρίου**, τοῦ **Κοντορεβιθούλη** καὶ τῆς **Ἀσχημοῦλας**. Τὰ διάφορα κομμάτια τῆς ἀρχαῆς σουίτας, συνηνωμένα μὲ χαριτωμένα ἰντερλούδια, εἶχαν ὡς πρόλογον ἓνα ἀφελὲς καὶ γελαστὸ **Πρελούδιο**, ποὺ προανήγγειλεν ἤδη τὴν τέχνην τοῦ **Δάφνιδος καὶ τῆς Χλόης**.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1931

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

	Γεν. Δοκιμής	Σομφωνικής
Θεωρεῖον Α'	Δρχ. 75.—	Ἐξηνητημένα
Πλατεῖα	> 60.—	125.—
Ἀμφιθέατρον Α'	> 60.—	125.—
Ἀμφιθέατρον Β'	> 60.—	100.—
Ἐξώστης	> 50.—	75.—
Θεωρεῖον Β'	> 40.—	50.—
Ὑπερώων	> 30.—	40.—

Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν
(Ὁδὸς Πειραιῶς) καὶ εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια».

ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου 1932, ὥραν 6.30' μ. μ.

ARTH. HONEGGER

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΑΒΙΔ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΟΜΩΝΥΜΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ RENÉ MORAX

Δι' Ἀπαγγελίαν, Σόλι, Χορωδίαν καὶ Ὀρχήστραν

ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ Κ.

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ:

Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κος ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ, Ἀφηγητής Κα ΚΛΕΙΩ ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ, Μεσόφων.

Δις ΛΟΥΛΑ ΜΑΥΤΑ, Σοπράνο Κος Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Τενόρος

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΟΥ Γ. ΣΚΛΑΒΟΥ

Τὴν Κυριακὴν 14 Φεβρουαρίου ὥραν 11 π. μ.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

STATE OF TEXAS

COUNTY OF DALLAS

Know all men by these presents, that _____

Witness my hand and seal this _____ day of _____

19____

